

[Pelle Voigt]

talt i dagsordenen? Når man ikke protesterer over for så flagrante overtrædelser af menneskerettighederne hos vore egne allierede, men blot møder dem med tavshed, ligegyldighed og skuldertræk, hvordan kan vi så tro på, at denne aktive Europapolitik, som vi nu vedtager en dagsorden om, har noget særlig konkret indhold?

Jeg er som sagt spændt på at høre udenrigsministerens svar på dette spørgsmål. Det tror jeg også hele den kurdiske befolkning i virkeligheden er.

Hvis man i denne sag fortsat ikke agter at foretage sig noget, så vil jeg foreslå, at man lidt i modstrid med gamle Grundtvigs berømte digt tager løverne i det danske rigsvåben og udskifter dem med de hellige tre abekatte som et virkeligt symbol på den måde, Danmark fører udenrigspolitik på: Ikke se, ikke høre, ikke tale.

Margrete Auken (SF):

Hver gang vi i Europadebatten ikke lige har det nordiske på programmet, så glemmes det, næsten som om Norden ikke var en del af Europa. I ingen af regeringssvarene i dag spiller det en nævneværdig rolle, og når vi ser bort fra hr. Glønborgs tale, må man sige, at heller ikke ordførerne har gjort noget specielt ud af det. I SF har vi valgt at give det den vægt, at vi vil give det en særskilt tale.

Jeg vil godt sige til hr. Glønborg, at det måske kunne have været rigtigt at få det fremhævet specielt i vores dagsorden i forbindelse med pinden vedrørende EF-EFTA-forhandlingerne. Men som det vil fremgå af det følgende, er det i hvert fald det, vi mener, og det ligger tæt på meget af det, som hr. Glønborg sagde.

Sagen er nemlig, at vi alle hører med til det her Europa, som vi snakker om, og at vi alle har brug for hinanden. Resten af Europa har brug for Norden. Det viser sig bl.a. i, at flere og flere spørger til det nordiske samarbejde og spørger til vores erfaringer med smidig grænsekontrol, vores socialkonvention, arbejdsmarkedsordninger, kultur- og uddannelsespolitik, lovgivningssamarbejde og miljøpolitik også i internationalt perspektiv, og der bliver spurgt til vores parlamentarikersamarbejde.

Omvendt har Norden selvklart brug for resten af Europa, og vi i Danmark har både i forhold til EF og til det øvrige Europa glæde af at kunne optræde samlet eller i hvert fald nogen-

lunde koordineret. Det styrker troværdigheden og det øger gennemslagskraften. Det er derfor ikke kun for de andre nordiske landes skyld, at vi skal have dem med i samarbejdet, men også for Danmarks og for hele Europas.

Om 10 dage skal der, som flere af ordførerne har været inde på, være topmøde. Det er sandsynligt, at forhandlingerne mellem EF og EFTA kommer op, og i hvert fald gør de det på udenrigsministermødet i begyndelsen af maj.

SF's markedspolitiske ordførere, hr. Gade og hr. Holger K. Nielsen, foreslog derfor før påske udenrigsministeren at tage initiativ til, at de øvrige nordiske lande inddrages mest muligt i den europæiske udvikling, og at der i hvert fald var faste møder på højt niveau med de nordiske lande, før sådanne vigtige møder som de forestående.

Vi har nu fået ministerens svar, og det er i bedste fald en anelse dunkelt. Udenrigsministeren medgiver os, at det kan knibe med forståelsen i det øvrige Europa for at få de andre lande med, men det er ikke til at se, at han vil gøre noget ekstra for det. Det er faktisk ingen steder til at se, om han vil tage den bekymring, som han medgiver os at der er grund til at have, bare en anelse alvorligt.

Det kan være uretfærdigt, så vi vil nu spørge ministeren, om der er taget initiativ til en forhandling på regeringsniveau op til de kommende møder med de øvrige nordiske regeringer.

Derudover vil vi foreslå udenrigsministeren og den øvrige regering at overveje, om det ikke ville være en idé i det fremtidige samarbejde at inddrage Nordisk Ministerråd. Det var faktisk EF, Danmark og Norden, der i sin tid var danskernes stærkeste argument for, at Nordisk Ministerråds sekretariat skulle ligge i København. Siden har det knebet gevaldigt med også at bruge det, skønt der ligger et fornemt hus i Store Strandstræde med alle gode forudsætninger for at opbygge et velfungerende apparat til at iværksætte en nordisk indsats i den fremtidige udvikling. Det skulle nemlig være Danmarks skyld, hvis det gik hen og blev et torneroseslot.

Vi har altså samarbejdsorganer, oven i købet meget etablerede, men de er ikke meget værd, hvis de ikke bliver brugt.

I Nordisk Råd, som regeringen jo er medlem af, forsøger vi at indkredse det internationale, også Europaspørgsmålene, således at vores parlamentarikersamarbejde kommer til at ræk-